

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΗΤΑΝ ΧΤΙΣΜΕΝΟ ΣΤΟ ΨΗΛΟΤΕΡΟ ΣΗΜΕΙΟ ΤΗΣ ΣΤΕ-
νής χερσαίας λωρίδας μεταξύ λιμανιού και ανοιχτής θά-
λασσας. Είχε αντέξει τρεις τυφώνες κι ήταν γερό σαν κα-
ράβι. Το σκίαζαν ψηλοί κοκκοφοίνικες, λυγισμένοι από το μελ-
τέμι, ενώ από την πλευρά του ωκεανού μπορούσες να βγεις α-
πό την πόρτα, να κατέβεις στο ακρωτήριο, να διασχίσεις τη λευ-
κή άμμο και να καταλήξεις στο Ρεύμα του Κόλπου. Συνήθως,
τις μέρες δίχως άνεμο, τα νερά του Ρεύματος ήταν βαθυγάλα-
να όταν κοιτούσες μακριά. Αλλά, όταν έμπαινες μέσα, υπήρχε
μόνο το πρασινωπό φως του νερού πάνω από τη λεπτή λευκή
άμμο και μπορούσες να διακρίνεις τη σκιά οποιουδήποτε με-
γάλου ψαριού πολύ πριν ζυγώσει στην ακτή.

Στη διάρκεια της μέρας ήταν ένα μέρος ασφαλές και όμορ-
φο για κολύμπι, σε καμία περίπτωση, βέβαια, μέσα στη νύχτα.
Τη νύχτα οι καρχαρίες πλησίαζαν στην παραλία κυνηγώντας
στην άκρη του Ρεύματος και τα ήσυχα βράδια, από την επάνω
βεράντα του σπιτιού, άκουγες τον παφλασμό των κυνηγημέ-
νων ψαριών, ενώ αν κατέβαινες στην παραλία έβλεπες τα φω-
σφορίζοντα ίχνη τους στο νερό. Τις νύχτες οι καρχαρίες δεν έ-
νιωθαν κανένα φόβο, σε αντίθεση με οτιδήποτε άλλο. Ωστόσο,
τη μέρα παρέμεναν μακριά από την καθαρή λευκή άμμο, αλλά
έτσι και πλησίαζαν έβλεπες τις σκιές τους από μεγάλη από-
σταση.

Ένας άντρας, ονόματι Τόμας Χάντσον, που ήταν καλός

ζωγράφος, έμενε σ' εκείνο το σπίτι και δούλευε εκεί, όπως και στο νησί, το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου. Όταν περνούσες αρκετό διάστημα σε αυτά τα γεωγραφικά πλάτη, οι αλλαγές των εποχών κατέληγαν εξίσου σημαντικές με οπουδήποτε αλλού και ο Τόμας Χάντσον, που λάτρευε το νησί, δεν ήθελε να χάνει καμία άνοιξη ούτε καλοκαίρι, κανένα φθινόπωρο ούτε χειμώνα.

Υπήρχαν φορές που τα καλοκαίρια ήταν υπερβολικά ζεστά όταν δεν φυσούσε τον Αύγουστο ή όταν τα μελέμα δεν κατάρφερναν να φτάσουν τον Ιούνιο και τον Ιούλιο. Επιπλέον, υπήρχαν φορές που έρχονταν τυφώνες τον Σεπτέμβριο και τον Οκτώβριο, ακόμα και στις αρχές Νοεμβρίου, ενώ οι μανιασμένες τροπικές καταιγίδες μπορούσαν να εμφανιστούν οποιαδήποτε στιγμή από τον Ιούνιο και μετά. Όμως, οι μήνες που εμφανίζονται κανονικά οι τυφώνες έχουν καλό καιρό όταν δεν υπάρχουν καταιγίδες.

Ο Τόμας Χάντσον είχε μελετήσει για χρόνια τις τροπικές καταιγίδες και καταλάβαινε από τον ουρανό την έλευση της τροπικής διαταραχής πολύ πριν το βαρόμετρό του καταγράψει την παρουσία της. Ήξερε τις πορείες των καταιγίδων και τις προφυλάξεις που έπρεπε να λάβει. Ήξερε, ακόμα, τι σημαίνει να ζεις έναν τυφώνα μαζί με τους υπόλοιπους κατοίκους του νησιού και τον δεσμό που δημιουργούσε ο τυφώνας ανάμεσα σε όσους τον βίωναν. Ήξερε, επίσης, πως υπήρχε πιθανότητα οι τυφώνες να είναι τόσο έντονοι που να μην επιζήσει τίποτα. Πάντως, ανέκαθεν σκεφτόταν πως αν τύχαινε ποτέ κάτι τέτοιο, θα του άρεσε να βρίσκεται εκεί και να χαθεί μαζί με το σπίτι.

Το σπίτι, πέρα από κατοικία, έδινε σχεδόν την αίσθηση ενός καραβιού. Τοποθετημένο εκεί, ώστε ν' αντέχει στις καταιγίδες, ήταν χτισμένο στο νησί σαν να αποτελούσε κομμάτι του· ωστόσο, από όλα τα παράθυρα έβλεπες τη θάλασσα και ήταν διαμπερές, οπότε κοιμόσουν δροσερά ακόμα και τις πιο ζεστές νύχτες. Ήταν βαμμένο λευκό για να είναι δροσερό το καλοκαίρι,

ενώ φαινόταν από πολύ μεγάλη απόσταση όταν βρισκόσουν στον Κόλπο. Ήταν το ψηλότερο σημείο του νησιού, με εξαίρεση τη μακριά σειρά με τις ψηλές καζουαρίνες – το πρώτο πράγμα που αντίκριζες μόλις διέκρινες το νησί από τη θάλασσα. Σχεδόν μόλις έβλεπες τη σκοτεινή θολούρα των καζουαρίνων πάνω από τη γραμμή της θάλασσας, διέκρινες τον λευκό όγκο του σπιτιού. Στη συνέχεια, όσο ζύγωνες, πρόβαλε μπροστά σου όλο το μήκος του νησιού με τους κοκκοφοίνικες, τα σπίτια με την ξύλινη επένδυση, τη λευκή ακτογραμμή, καθώς και το πράσινο της Νήσου Σάουθ που απλωνόταν στο βάθος. Ο Τόμας Χάντσον δεν σκέφτηκε ποτέ το σπίτι σαν κάτι που απλώς βρισκόταν στο νησί, αλλά σαν μια παρουσία που τον έκανε ευτυχισμένο. Ανέκαθεν σκεφτόταν ότι το σπίτι ήταν *θηλυκό* όπως έκανε και με τα καράβια. Τον χειμώνα, όταν φυσούσαν οι βοριάδες κι έκανε πολύ κρύο, το σπίτι ήταν ζεστό και άνετο, αφού διέθετε το μοναδικό τζάκι του νησιού. Μια μεγάλη, ανοιχτή εστία όπου ο Τόμας Χάντσον έκαιγε τα ξύλα που ξεβράζονταν στην ακτή.

Ένας μεγάλος σωρός από τέτοια ξύλα ήταν στοιβαγμένος στον νότιο τοίχο του σπιτιού. Ήταν ξασπρισμένα από τον ήλιο και αυλακωμένα από την άμμο και τον αέρα, και μερικά του άρεσαν τόσο πολύ που δεν του πήγαινε να τα κάψει. Όμως, πάντοτε ξεβράζονταν ξύλα κατά μήκος της ακτής έπειτα από μεγάλες καταιγίδες, και κατέληξε να χαίρεται καίγοντας ακόμα και όσα του άρεσαν ιδιαίτερα. Ήξερε ότι η θάλασσα θα σμίλευε κι άλλα, με αποτέλεσμα τις κρύες νύχτες να κάθεται στη μεγάλη πολυθρόνα μπροστά στη φωτιά και να διαβάζει στο φως της λάμπας που βρισκόταν πάνω στο βαρύ σανιδένιο τραπέζι, να σηκώνει το βλέμμα, ακούγοντας τον βορειοδυτικό άνεμο και το κύμα να σκάει, και να παρατηρεί τα μεγάλα, ξασπρισμένα κομμάτια των ξεβρασμένων ξύλων να καίγονται.

Υπήρχαν φορές που έσβηνε τη λάμπα και ξάπλωνε στο χαλί παρατηρώντας τη χρωματιστή αύρα που έδιναν στις φλόγες

η αρμύρα και η άμμος των φλεγόμενων ξύλων. Στο πάτωμα, με το βλέμμα στην ίδια ευθεία με τα φλεγόμενα ξύλα, διέκρινε τη γραμμή της φλόγας να βγαίνει από το ξύλο, γεγονός που τον γέμιζε θλίψη και ταυτόχρονα χαρά. Κάθε ξύλο που καιγόταν τον έκανε να αισθάνεται έτσι. Όμως, το κάψιμο των ξεβρασμένων ξύλων τον επηρέαζε με τρόπο απροσδιόριστο. Σκεφτόταν πως μάλλον ήταν λάθος να τα καίει αφού του άρεσαν τόσο· ταυτόχρονα δεν ένιωθε την παραμικρή ενοχή.

Ξαπλωμένος στο πάτωμα ένιωθε να τον φυσάει ο αέρας, αν και στην πραγματικότητα ο άνεμος μαστίγωνε τις χαμηλότερες γωνίες του σπιτιού και το κοντό γρασίδι και χωνόταν στις ρίζες της αγριάδας και των ασπράγκαθων και μέσα στην ίδια την άμμο. Στο πάτωμα ένιωθε το τράνταγμα των κυμάτων που του θύμιζε τις εκπυρσοκροτήσεις από τα βαριά όπλα καθώς ήταν πεσμένος στο χώμα κοντά σε κάποια πυροβολαρχία πολύ καιρό πριν, όταν ήταν ακόμα μικρός.

Τον χειμώνα το τζάκι ήταν σπουδαίο πράγμα και στη διάρκεια των υπόλοιπων μηνών το κοίταζε στοργικά και σκεφτόταν τη στιγμή που θα 'φτανε ξανά ο χειμώνας. Ήταν η καλύτερη εποχή στο νησί και όλο τον υπόλοιπο χρόνο ανυπομονούσε τότε θα ξανάρθει.